

AQUIRŐLŐ SYURAS

A nevem Arekil Syuras. Aquirőlő Syuras, ahogyan a legtöbben ismernek. Haonwellben élek, nem is olyan messze Ter Quillingen városától és az erigowi határtól. Egy zsúptetős, falusi házban lakom, s leghosszabb utam manapság Darahir barátomhoz vissz vendégségbe. Ha odafelé menet végigmegyek a falu utcáján mindig köszönt néhány munkába igyekvő vagy onnan visszatérő paraszt. A békés olvasgatáson és az emlékiratokon kívül más dolgom nemigen akad. Úgy első látásra bajosan tűnök szörnyvadásznak.

Hetvenkét telet láttam eddig, s mivel azt hiszem, a hetvenharmadikban már nem lesz részem, kötelességemnek érzem lejegyezni történetemet – aquirvadászatom történetét. Nem mondhatnám, hogy unalmas életem volt, dorani magiszterként végigharcoltam egy Zászlóháborút és számtalan olyan kalandban volt részem, amelyet még az erioni csapszékében sem hinnének el. A legszörnyűbbet, s egyben a legcsodálatosabbat mondom most el.

T hóreg. Homályfattyú. Aquir. Sok név, egy jelentés. Jelentik mindazt, ami túl hatalmas ahhoz, hogy az emberi elme felfogja, ami túl ősi ahhoz, hogy kérészerűen világunk megérthesse. Mondják, úgy beszélek néha, mint egy elf. Nos, ez az eredménye annak, ha valaki túlságosan sokáig foglalkozik olyan dolgokkal, amelyekkel nem kellene. Régen nem voltam ilyen. Régen egy forrófejű tanonc voltam, aki számára az ősi népek tanulmányozása kalandos, magával ragadó munka – mit munka, szórakozás! – volt. Mit mondjak, tényleg magával ragadó. Ha az ember elég ostoba és kiharcolja magának a jogot, hogy ilyesmivel foglalkozhasson, nincs megállás. Kyria és Cranta városai hamarosan frissen rakott halmoknak tűnhetnek, amelyekben még meg sem száradt a vakolat. Az igazi kihívást az rejti, ami túl van rajtuk. Mondanom sem kell, én így jártam. Későn értettem meg, miről szólnak azok a főliánsok. Hívtak. Mint az utcai élet – először mindig kalandosan kezdődik. Aztán rábukkansz olyan dolgokra is, amikre nem kellett volna, aztán olyanokra is, amikre nem kellett volna. De nem lehet kiszállni. Túl sokat tudsz, hogy csak úgy megehesd, s így nem marad más, mint hogy tovább ereszkedj. Megváltottam. Éjjelenként városokat álmodtam, csúcsos tornyokkal, roppant falakkal. Idegen lények kísértettek, mérhetetlenül és taszítóan idegenek. Csakhogy az én álmomból nem volt ébredés, mert tudtam, hogy a rémek, akik éjjelenként elorozzák nyugalmamat, egykor nagyon is valóságos lények voltak és valahol talán még most is azok. Ahol mások üde, hófödte hegycsúcsokat láttak, ott én nyirkos, füledt tárnák útvesztőjét. Ahol mások

nyugodtan hullámzó, kék tengert, ott én a mélyben lappangó terrort. Lassanként kezdtek éjre fordulni a napjaim. Képes voltam verejtekben úszva, üvöltve kironítani a házamból, ha sötétségben ébredtem, így azután jobbára nappal aludtam. Így aztán éjjelenként magamra maradtam az üres városban, s mivel nem tehettem mást, az átkozott főliánsok fölé hajoltam, és tanultam. Szabályos döbbenetként ért a Tizenharmadik Zászlóháború kitörése – mi sem bizonyítja jobban zárkózottságomat, mint hogy a hír több mint három héttel később jutott csak a fülembe. Az sem döbbenett meg kevésbé, mikor levelet kaptam a Rendtől, miszerint feladatuk van a számomra. Egy ügynökről volt szó, egyről a legkiválóbbak közül. Üzenetet kaptak tőle mielőtt végleg elvesztették vele a kapcsolatot. Toroni orgyilkosoktól üzötten, véresen és kimerülten, a halál torkából küldte a messze szálló sóhajt, hogy legalább urai tudják, hol pusztult el - Ediomadban. Ám olyasvalamivel a kezében, amit a Szövetség semmi áron nem engedhetett a déli, torzszülött testvér kezére. Nem tudtam eldönteni, bölcs döntés avagy embertelen kegyetlenség-e ez a Rendtől. Kétségtelen, hogy a Nyirkos Világot – ahogy az elfek nevezik – Doranban nem sokan ismerték jobban nálam. Mint ahogy az is kétségtelen, hogy senki sem rettegett *tőlük* nálam jobban.

Különös csapat voltunk, de hát különös idők hívták életre. Olyan élenken emlékszem, mintha ma esett volna meg, nem... negyvenkét esztendeje. Sialhiunn volt az első, akivel találkoztam abban a határvidéki fogadóban, ahonnan útra keltünk. Ezüsthajú, ibolyaszín szemű elf volt, olyan amilyennek a mesék és a legendák festik le fajtáját. Íj feküdt keresztben a térdén, ahogyan egy magányos asztal mellől rám emelte időtlen tekintetét, keskeny, szinte törékenynek tűnő kardja székének támasztva. Másodikként Nekhar Marath érkezett, Via Shenből, azt hiszem. Fehér hajával, kreol bőrével és smaragd szemével nem csorbította kis társaságunk szokatlan mivoltát. Utolsóként, kicsit késve, de legalább zavarodottan érkezett meg Darahir, Krad papja. Kiderült számomra – a hóhajú hozta a hírt – hogy egy kéttényérnyi, szürke ólomszelencéért szállunk alá, melynek tartalma – bármi lett legyen is – megérte a mi életünket. Együtt indultunk el másnap, hogy a lelkünket tegyük kockára a Szövetségért. Addig nem volt semmi baj, amíg csak az ősi forrásokra hagyatkozva kellett megtalálnom a járatot, amelyen volt esélyünk átjutni. De minél közelebb kerültünk Ediomadhoz, annál kevesebb hasznomat lehetett venni. Mindenben a fenyegetést láttam, számomra minden kép ömen volt, minden zaj a kúsó halál neszezése. És a Kopaszhegység, minden ömenek ösatyja, irdatlan tömegként magasodott fölénk.

Erdőket borított el az árnyéka, erdőket, melyekben a fák, a bokrok, a vadak meggöngyedtek a roppant árny súlya alatt. Erdőket, melyek fejszecsattogást még sosem hallottak, s melyek földjét még nem taposta emberi láb. A köd és a végtelen csönd vidéke volt ez. E furcsa tompultság nyomasztóbb volt, mint akármilyen lárma. Az erdőket figyelve kezdtem megérteni, miért olyan félelmetesek és idegenek ezek a lények. Mert van idejük. Az igazi veszély sosem akar azonnal elemészteni... ugyanis a türelem a legfőbb fegyvere. Olyan fegyver, amelyen elvásik bármilyen acél.

Az utolsó mérföldeket már szinte lázalomként éltem meg. Nekem nem csak a fenyegetéssel kellett szembe néznom, pedig már az is elég lett volna egy ember összeroppantásához. Én a rémálmaimmal mentem vívni. Csoda, hogy hagymázás állapotomban osztogatott útmutatásaim alapján egyáltalán megtaláltuk a helyet – de végül megérkeztünk. A bejárat nem volt más, mint egy algaszagú kürtő, egy sziklába ütött hasadék. A vadon zavartalanul burjánzott körülötte. Mintha csak gúnyt akart volna űzni belőlem. Ami ezután történt, arra csak homályosan emlékszem. Az ereszkedésre a mélység tátongó torkába, a hatalmas, hegymélyi beltengerre, amelynek kristálytisztá vizében különös, világító halak cikáztak. A homályra, a nyirkosságra, Sialhiunn feszült hallgatására – mert ő hallotta *őket*. Ott motoszkáltak mindenütt, csoszogtak, kaparásztak és percegtek a mélyben. Én nem hallottam semmit – éreztem őket. Tőlük párált az egész hely, az ő nevüket kacagta tébolyultan a kürtők felett visító szél, az ő idegen ritmusaikra dobbant valami időről időre a mélyben. A falakat nedvesség és penész borította, nyirkos fűtőkben lógott mindenünnen. Emlékszem, eszeveszetten sikoltozni kezdtem, valahányszor hozzám ért az egyik. Néha fuvallat csapta meg az arcunkat, ám rettenetes volt ez a szél, s nem hozott enyhülést, csupán büzt, miazmát és testmeleget, mert *odalentről* érkezett. S én végig vacogtam a rettegéstől, meztelennek éreztem magam a tátongó mélység fölött, féregnek egy irtatlan pofában, mely idő kérdése csak, hogy összezáródjon, s egyetlen visszataszító rándulással a pokol fenekére nyeldekeljen. Ám végül igazam lett, s a megfelelő útvonalat találtuk meg, vagy a szerencsénk tartott ki. A tárnát, amelyet mi választottunk, nem lakta senki, vagy inkább semmi, a mélységbe vezető járatok már rég beomlottak, elzáródtak mind. Legalábbis úgy tűnt.

Eljutottunk végül a szűk sziklatömlőbe is, ahol Nekhar rendtársa utolsó perceit töltötte a halál árnyékában. S ott feküdt a halott vadász, féloldalasan a nedves kövek között. Szemgödreiből vakon burjánzott a penész, mely szeszélyes hálókban lepte el egész testét, néhol csomókban összegyűlve, ökölnyi ömlenyekben tobzódva a ritka lakomán. Vastag hályogot vont a test köré ömlött vérre. Csepegő fali nedvesség, embervér – nekik egyre megy. Az is csoda, hogy a szerencsétlen ördög eljutott idáig ilyen sebbel. Döbönt csendben álltunk ott. Most nem csak az én fejemben tapogatózott a rettentő kérdés – vajon mi is kövér síri férgek és ediomadi penész lakomájaként végezzük majd, hogy nyálkás pempővé bomolva tápláljuk az alvilág

szörnycsecsemőit? Végignéztünk a testen. A kinyújtott, groteszk, nyirkos halotti lepellel fedett kéz közelében pedig ott hevert a kicsiny, kétenyérnyi ólomszelence. Nekhar vette fel, s felénk tartotta. Kis ezüst kapcsok fogták le a fedelét, talpa bársonnyal volt fedve. Talán megpróbálom kinyitni, ha józan eszemnél vagyok. Azonban Nekhar gyorsan eltette a tárgyat, s intett, hogy induljunk tovább. Nem csak az ő csatákon köszörült ösztöne sürgette – senki sem akart akár csak egy perccel is többet eltölteni idelent a feltétlenül szükségesnél.

Magunk mögött hagytuk a halandóság szánni való mementóját. Mintha sok tonnás, szorító sziklatömb foszlott volna semmivé a mellkasomon, vagy rettenetes, szorító acélbéklyó pattant volna le a szívemről. Először vettem mély levegőt, mikor a fuvallat végre nem lentről érkezett. Friss szél simította végig az arcom, s elfújta elmémről a téboly foszlányait. Most már volt miért reménykednem és küzdenem. Kifelé, felfelé tartottunk.

Minden gond nélkül jöttünk fel a túloldalon. Előbb egy

apró cseppkőbarlang, majd a négynapos út végén végre kitörtünk az áldott fényre. Sok mindenre számítottam, csak arra nem, ami ott várt. Nem egy ősi romváros kriptaajtájában álltunk, nem is halott, csupasz sziklákon. Zöld, suttogó fenyves terült el előttünk, nyíllövésnyire tőlünk tengerszem kékllett. A nap éppen vörösbe vonta a hegycsúcsok fehérjét és izzó arany szegélyt lehelt a felhőkre. Szinte arcucsapásként ért, hogy kijutottunk, hogy éltünk és sértetlenek voltunk. Mintha a megakadt világ hirtelen ismét a helyére zökkent volna. Térdre borultam - lidérces álmaid színhelyére merültem alá és ép elmével bukkantam föl a fényre. A furcsa, nyugtalanító gondolatok alattomban, a kitörő öröm árnyékában lopakodtak az agyamba. Lehet, hogy a kijárat... nem véletlenül van itt? Lehet, a festői táj nem csak nekünk jelent valamit? Hogy Ők is feljönnek ide ezredévenként egyszer, hogy homályhoz szokott szemeiket a lenyugvó nap karmazsinjára emeljék? Nem! – ráztam meg a fejem. Ők már elvesztették ezt a képességet. Már csupán árnyékok.

Reggel az éledező tábortűznél ültünk mindannyian. A szürke szelencét forgattam az ujjaim között. Megbeszéltük, hogy felnyitjuk, mihelyt tábor vertünk és felkészültünk a hazaútra.

Úgy jött elő, mintha ez lenne a teremtet világon a legtermészetesebb dolog. Alig egy napja táboroztunk csupán, hogy feltöltjük a készleteinket. Fényes nappal jelent meg az üreg szájánál és indult rejtekhelyünk felé. A via sheni vette észre először. Csak utólag gondoltam rá, mennyire bátor ember is volt valójában. Egyetlen szó nélkül intett csendre minket és osztotta ki a helyünket néhány kézmozdulattal, miközben óvatosan előhúzta a kardját. Egy emberként mozgott a csapat – kivéve engem. A világ megdermedt körülöttem, a szívem a torkomba ugrott, de csak hogy ne kapjak levegőt, mert dobogásra már nem futotta az erejéből. Ez igazságtalanság! Már olyan közel voltunk, már ki is jutottunk, most már nem lehet így vége! Testet öltött előttem a rettegés. Minden egyes sor, amit valaha olvastam róluk, ezerszeresen dübörgött a koponyám falán és belerágta magát a lelkembe. Nem maradt meg emlékeimben a testének minden részlete, csak benyomások - és az idegenség. Annyira más volt, hogy nem tudtam sem torznak, sem gonosznak nevezni. Ahhoz, hogy valamit torznak találjunk, legalább valamennyire hasonlítania kell ránk. Emlékszem ahogyan fekete porcgalléros teste meghajlik, mintha nem bírná el a saját súlyát. Ahogyan szem nélküli, arctalan arcával fürkészi a vidéket, ahogyan tétován kinyitja szilákkal teli száját. S ekkor Marath a barlang szájának tetejéről rávetette magát. Hátulról nem láthatta, hogy a lénynek nincs szeme. Egyszerre dübörgő és ostorcsapásszerű hang szakadt fel a lény torkáról és egyetlen szívdobbanás alatt, a levegőben örölte salakká a hóhajú harcost. Darahirral egyszerre, vérbe borult tekintettel és ropogó csontokkal rogytunk a földre. Sialhiunn is vért könnyezett és összerándult, de ő bírt valamivel, amivel mi nem – féktelen, emésztő harag

vetett lobot vérrel festett ibolyaszínű szemében. Tiltakozó csontjai ellenére követhetetlen gyorsasággal rántotta elő keskeny pengéit és fürgetegként rontott az Aquirra. Válaszként férfikarnyi csontborotvák sarjadtak mindenünnen a lényből és hártották az elf csapását. Sialhiunn finoman metszett arca a harag maszkjává torzult. Kevés hiányzott, hozzá, hogy az elf pusztán népének évezredes gyűlöletével gyilkoljon. Az aquir döbbenet hátrált, s mi a véres ködön át, lassan feltápáskodva láttuk, amint az elf pörögve, rikoltva csapások áradatát zúdítja az aquirra. Hamarosan halálos patthelyzetbe kényszerítette ellenfele csontpengéit, azonban annak még maradt egy fegyvere – viszonozta a rikoltást. Sialhiunn testén hullámot vetett a bőr, majd pergamenként lefoszlott róla. Inak, izmok követték, rétegenként pergett le róla minden, míg végül az egész testét elsöpörte a sikoly. De az Aquir megtántorodott. Oldalán kékes vérpatak fakadt – az elf megtörte a bűvöletet. A lény szája pár szívdobbanással később csalódott, dühös sikolyra nyílt. Alig tudtam egy szikla árnyékába botorkálni, fülemre tapasztottam a tenyerem és összekuporodtam a földön. A hang olyan volt, akárha késsel karistolták volna a koponyám belső falát és az agyam égett, mintha parazsat tömtek volna belé a szemeimen keresztül. Összehúztam magam, szoritottam a tenyerem a fülemhez, de hiába, az a hang *odabent* szólt - sirtam, mint egy gyermek.

Az aquir egyszer csak felhagyott a sikoltással. Kinyitottam a szemem, és a könny és vérfüggönyön át láttam, hogy Darahir felé tart. Érezte, hogy győzött. Két varázshasználónak esélye sem lehetett ellene, hatalmuk forrását szétszaggatta és megnyomorította szavaival.

Az iszonyat tetőfokán valami megpattant bennem. Sialhiunn, Nekhar Marath... a barátaimmá váltak. Nem pusztulhattak el hiába. Nem lehet igazuk! Nem vagyunk féregek!

Erőtlenül, az ájulás szélén botladoztam a felszereléseink felé a sziklák rejtekén. Reszkető kézzel emeltem fel Sialhiunn íját - még éreztem a meleget, amit gazdája teste mellett szívott magába. Kapkodva, összeszorított fogakkal felhúztam. Az aquir néhány lépésnyire állt Darahirtól. Ekkor olyasvalami történt, amit soha életemben nem felejtettem el, s nem is fogok, amíg élek. A sebesült, összetört Krad pap felállt és szembenézett az aquirral. Az újból szólásra nyitotta a száját – de a pap már nem figyelt rá. Kezét a nyakában lógó aranykörre kulcsolta. A színek megfakultak, a föld forró vízként lobogott, a lég csikokra hasadva remegett az aquir szava nyomán. Darahir úgy fogta a szent szimbólumot, mintha istene kezét fogná és hitt. Hitt Kradban. Hitt bennem.

A sikoly úgy szakadt meg, mintha elvágta volna. Darahir összecsuklott. Az aquir megfordult, percegett egyet. Acélhegy állt ki a torkából, teste túloldalán nyilvánzóban folytatódott. Rándult egyet és végigvágódott a földön. Lassan begörcbültek a tagjai, mint egy nagy, agyonütött póknak. Nem pusztító mágia

ölte meg, csupán egy mogyorófaszár. Zokogva roskadtam Darahir mellé és a mellkasára fektettem a fejem – életben volt. Lerogytam a földre. Üres volt az agyam, csak a vér surrogását hallottam a fülemben, s csupán emiatt hittem el, hogy még mindig élek. Valami kemény tárgy sarkát éreztem a talárom zsebén át. Elővettem – az ólom szelence volt az. Felnyitottam a kis, gondosan megmunkált ezüst kapszokat. Percekig ültem ott némán, kezemet a ládika fedelén tartva. Azután visszacsuktam a zárat.

Ez hát az én történetem. Az utánam jövőkre bízom, elhiszik-e vagy sem. De tulajdonképpen nem is lényeges. Az fontos, amire akkor jöttem rá ott, az aqir teteme mellett. Ők is ismerik a szükségét és a félelmet.

Ha eltapossuk őket fáj nekik, ha szíven szúrjuk őket meghalnak. Nem kivételek a törvények alól, csak más törvények kötik őket. S azóta a házamban, az ágyam fölött lóg egy furcsa, meghatározhatatlan csontdarab. Néhányan azt suttojják csonttalizmán, amely gazdája bosszúálló szellemétől véd. Féligazság. Nem véd az a csont semmitől. Csupán minden reggel, mikor felkelek, emlékeztet rá, hogy nincs mitől rettegnem. Egyek vagyunk mindnyájan az istenek ege alatt – csak ők állnak felettünk. És az ő törvényeik senkivel sem kivételeznek.

*Írta: vasudan
Illusztráció: Vida László*

